

Arrest

nr. 239 177 van 29 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 januari 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 januari 2020.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, treedt op 14 februari 2014 in Turkije in het huwelijk met Y.D., van Belgische nationaliteit.

Op 30 juni 2014 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum gezinshereniging.

Op 2 december 2014 wordt deze aanvraag geweigerd.

Op 7 juni 2015 wordt in België het kind van verzoeker en zijn echtgenote geboren.

Op 8 juli 2015 dient verzoeker opnieuw een visumaanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn Belgisch kind.

Op 14 september 2015 wordt deze aanvraag ingewilligd.

Verzoeker komt België binnen en wordt op 6 november 2015 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 10 oktober 2016 deelt de stad Genk aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoeker op 5 september 2016 werd ingeschreven op een ander adres dan dat van zijn echtgenote, verzoeker had al verscheidene keren de woning verlaten.

Op 3 november 2016 wordt een onderzoek schijnhuwelijk opgestart.

Op 6 maart 2017 wordt (opnieuw) vastgesteld dat verzoeker op een ander adres dan zijn echtgenote woont.

Op 27 maart 2019 verzoekt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van Genk om verzoeker uit te nodigen om binnen de dertig dagen na kennisgeving van een brief waarin wordt meegedeeld dat een socio-economisch onderzoek wordt opgestart, documenten voor te leggen. Op 10 april 2019 wordt deze brief aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 10 juli 2019 dient verzoeker een stukkenbundel in.

Op 17 januari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing die een einde stelt aan het recht van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: C.

Voorna(a)m(en): H.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)1982

Geboorteplaats: C.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn Belgisch minderjarige kindje C. E. (RR: xxx), na inreis met een visum D en afgifte van een bijlage 15 op 13.10.2015. Betrokkene kreeg de F-kaart op 06.11.2015. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het rijksregister en het dossier woont betrokkene niet meer samen met zijn kind, en dit reeds sinds 06.03.2017.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon op basis van wie betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 27.03.2019 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 10.04.2019.

Daarop legde betrokkene op 10.07.2019 volgende documenten voor:

- begeleidende brief, ondertekend door betrokkene. Deze brief dient beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De verklaring op eer werd verder niet gestaafd met verifieerbare bewijsstukken.
- betalingen huur van 11.12.2017 tot 28.09.2018. Het is ook niet duidelijk waarom betrokkene op 10.07.2019 een stuk voorlegt dat slechts tot september 2018 loopt. In elk geval kan dit stuk niet als relevant worden beschouwd gelet het niet meer actueel is en betrokkene bovendien reeds op een ander adres woont.
- attest OCMW Genk dd. 23.04.2019 waaruit blijkt dat betrokkene van juli tot oktober 2016 leefloon heeft ontvangen.
- attest van Partena dd. 12.04.2019 waaruit een arbeidsongeschiktheid op naam van betrokkene blijkt van 27.11.2017 tot 30.09.2019
- rekeninguittreksels waaruit betalingen onderhoudsbijdragen zouden moeten blijken.
- Inschrijvingsformulier voor lessen Nederlands tweede taal, richtgraad 1 dd. 05.09.2017 en deelcertificaten dd. 09.02.2017 en 15.06.2018.

Het aan betrokkene betekende onderzoek vermeldde tevens het volgende: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden verder geen stukken meer binnengebracht.

Voor wat betreft de uitzonderingsgrond van art. 42quater, §4, 1°, deze is niet van toepassing. Er is slechts gezamenlijke vestiging met referentiepersoon van 13.10.2015 – bijlage 15 – tot 05.09.2016 en van 3.11.2016 tot 06.03.2017. Er kan dus geenszins gesteld worden dat betrokkene aan voormelde uitzonderingsvoorwaarde voldoet gelet er geen sprake is van 3 jaar gezamenlijk vestiging met referentiepersoon waarvan één in het Rijk. Het moet om aaneensluitende gezamenlijke vestiging gaan, bij elkaar gesprokkelde periodes van gezamenlijke vestiging kunnen niet leiden tot het voldoen aan deze uitzonderingsgrond. Bovendien zou betrokkene zelfs dan ook niet eens aan de 3 jaar gezamenlijke vestiging komen, maar slechts aan 15 maanden gezamenlijke vestiging.

De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° zijn niet van toepassing. In het socioeconomisch onderzoek dat aan betrokkene werd betekend, werd gevraagd om stukken waaruit blijkt dat betrokkene een financiële en affectieve band met zijn Nederlandse kinderen heeft behouden sinds hij niet meer op hetzelfde adres woont als de kinderen, en dat daarbij concreet gedacht wordt aan het voorleggen van het bewijs dat hij de bewaring over de kinderen heeft of er bezoekrecht is afgesproken en het bewijs dat dit concreet wordt uitgevoerd, alsook het bewijs dat u mee financieel instaat voor de kinderen.

Betrokkene toont niet aan over omgangsrecht met zijn kinderen te beschikken, desgevallend bij overeenkomst tussen beide ouders dan wel bij gerechtelijke beslissing toegewezen.

Evenmin toont hij aan zowel financiële als affectieve banden te onderhouden met de referentiepersoon sinds hij niet meer op het zelfde adres woont, meer bepaald sinds 06.03.2017. Hieruit zou het mee zorg dragen voor immers ook nog kunnen worden afgeleid. Uit de uittreksels ter staving van de financiële banden kan niet besloten worden dat dit daadwerkelijk om onderhoudsgeld gaat voor betrokkenes kinderen dat wordt gestort aan de moeder van de kinderen: het geld werd op drie verschillende rekeningen gestort, en het is niet duidelijk wie houder is van de rekeningen. De loutere mededelingen die moeten doen vermoeden dat het om onderhoudsbijdragen gaat, betreffen een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De rekeninguittreksels kunnen slechts als begin van bewijs worden aangenomen, er werden verder geen verifieerbare stukken voorgelegd ter staving van het verklaarde.

Ter staving van de affectieve band werd zelfs helemaal niets voorgelegd, behalve de verklaring op eer van betrokkene zelf. Of er daadwerkelijk sprake is van een affectieve band die wordt onderhouden, kan dus niet worden vastgesteld. Indien betrokkene daadwerkelijk mee voor zijn kinderen instaat op financiële en affectieve wijze en de gezinshereniging inmiddels nog gegrond zou zijn, zou toch kunnen verondersteld worden dat betrokkene inmiddels na meer dan twee jaar niet meer gezamenlijk gevestigd geweest te zijn en na bijna een jaar na betekening van het socio-economisch onderzoek, meer zou kunnen voorleggen dan een getypte brief die werd ondertekend. Er dient bijgevolg geconcludeerd te worden dat op basis van de stukken in het administratieve dossier niet kan worden besloten dat betrokkene daadwerkelijk een financiële en affectieve band met zijn kinderen onderhoudt in die zin dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband van de kinderen ten opzichte van betrokkene.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene geen documenten voor. Vandaar dat art. 42 quater, §4, 4° niet van toepassing lijkt op deze situatie.

Voor wat de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde betreft, dient opgemerkt te worden dat niet duidelijk is waar betrokkene heden van leeft. Er werd een stuk voorgelegd waaruit blijkt dat hij tot september 2019 kon genieten van een uitkering ten gevolge van arbeidsongeschiktheid. Het is niet duidelijk of deze ongeschiktheid werd verlengd dan wel over welke bestaansmiddelen betrokkene heden kan beschikken. Voor zover betrokkene heden zou tewerkgesteld zijn of over andere bestaansmiddelen zou beschikken, kan gesteld worden dat ook enkel dit niet afdoende is om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde, betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene is tijdelijk arbeidsongeschikt gebleken. Deze ongeschiktheid liep tot september 2019. Uit niets in het dossier kan blijken dat dit heden nog steeds het geval is, en dus dat er nog steeds sprake zou zijn van een medische problematiek op naam van betrokkene. Verder toont betrokkene niet aan tewerkgesteld te zijn. Ondanks de uitdrukkelijke vermelding in de aan betrokkene betekende brief op 10.04.2019 dat hij eraan gehouden is alle relevante wijzigingen in betrokkenes situatie aan DVZ over te maken, is niet duidelijk van welke bestaansmiddelen betrokkene heden leeft. Voor zover betrokkene heden toch tewerkgesteld zou zijn, dient opgemerkt te worden dat het hebben van een job en bijhorend inkomen, alsook het hebben van een dak boven het hoofd, geen afdoende bewijs is van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contraindicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn eventueel opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 13.10.2015) of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Hij verbleef immers minstens 33 jaar lang in zijn land van herkomst en is er opgegroeid. Het is niet onredelijk te stellen dat betrokkene aldus nog voldoende voeling heeft met het land van herkomst, hij zou ook sinds zijn komst nog teruggereisd zijn naar Turkije. Er zijn aldus geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Wat zijn sociale en culturele integratie betreft wordt een inschrijvingsformulier voor lessen Nederlands tweede taal, richtgraad 1 dd. 05.09.2017 en deelcertificaten dd. 09.02.2017 en 15.06.2018 voorgelegd, alsook een brief waaruit zou moeten blijken dat betrokkene de Nederlandse taal erg goed beheerst. Het volgen van deze cursussen is verplicht. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Verder laat de voorgelegde verklaring van betrokkene uitschijnen dat hij deze brief zelf zou geschreven hebben. Echter kan hier weinig geloofwaardigheid aan gehecht worden, gelet het taalgebruik toch in schrill contrast staat met de mededelingen van de verrichtingen op de rekeninguittreksels waarnaar werd verwezen als zijnde onderhoudsbijdragen (kindergeld wordt geschreven als kinder geltt, Kindergeltt, Kinderr Geld, kinder Geld, e.d.m.). Het loutere taalgebruik aan sich kan dus ook geen bewijs van integratie inhouden hetwelke het nemen van huidige beslissing kan belemmeren.

Wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat betrokkene niets voorlegt met betrekking tot omgangsrecht met zijn kinderen. Ook de relatie met de moeder van het kind is voorbij. Er is geen sprake meer van een familiale cel, en dit reeds sinds 06.03.2017. In het begeleidend schrijven dat door

betrokkene werd ondertekend staat te lezen dat betrokkene een nieuwe relatie heeft aangeknoopt en dit met de Belgische F. Z. Uit het Rijksregister blijkt dat zij kortstondig gezamenlijk gevestigd waren, namelijk van 10.07.2019 tot 24.09.2019. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat deze kortstondige relatie een beletsel kan vormen voor het nemen van deze beslissing.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“A. Schending van artikel 42quater §4, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 29 juli 1991

1. In feite

(...)

2. In rechte

Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoeker een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: bestreden beslissing) genomen.

Artikel 42quater §4, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

‘Art. 42quater. § 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

...

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;’

Verzoeker heeft inderdaad twee minderjarige Nederlandse kinderen.

Op 10.04.2019 werd een brief aan verzoeker betekend, om zijn met zijn echtgenote gewijzigde situatie uiteen te zetten.

Hij heeft dan op 10.07.2019 verschillende documenten aangebracht, o.a. een begeleidende brief, om de situatie uiteen te zetten.

Tussen verzoeker en mevrouw Y. D. is een akkoord gesloten tot vaststelling van de onderhoudsbijdrage en verblijfsregeling van de minderjarige kinderen, en dit op 25.10.2019:

- partijen komen overeen dat verzoeker vanaf januari 2020 een onderhoudsbijdrage van 150 euro per maand per kind zal betalen aan mevrouw Y.

- hoofdverblijf van de kinderen op het adres van mevrouw Y., en iedere eerste zondag van de maand van 10 u tot 18 u (ook tijdens de schoolvakanties) wordt een verblijfsregeling van de kinderen bij verzoeker uitgewerkt.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat betrokkene niet aantoont over omgangsrecht met zijn kinderen te beschikken, desgevallend bij overeenkomst tussen beide ouders dan wel bij gerechtelijke beslissing toegewezen.

Verzoeker werd er evenwel op te wijzen dat de overeenkomst slechts werd aangegaan op 25.10.2019.

Op 10.07.2019 had verzoeker alle documenten die in zijn bezit waren om de financiële en affectieve band met zijn Nederlandse kinderen aan het stadhuis van Genk bezorgd.

Momenteel kan hij ook het akkoord tussen verzoeker en mevrouw Y. D. bezorgen.

Dit toont aan dat er wel degelijk voldoende elementen zijn die de affectieve en financiële band van verzoeker met zijn kinderen aantonen.

Wat betreft de bestaansmiddelenvoorwaarde, wenst verzoeker te informeren dat hij een arbeidsovereenkomst heeft ondertekend op 04.11.2019 (deeltijdse arbeid), alsook dat hij een

werkloosheidsuitkering ontvangt. Hij heeft dan ook ruim voldoende inkomsten om zijn kinderen op te voeden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 42quater §4, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991).

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een enig middel wordt de schending aangehaald van artikel 42quater, §4, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat hij sedert 25.10.2019 een overeenkomst heet met zijn ex-vrouw over de onderhoudsbijdrage en de verblijfsregeling met zijn 2 minderjarige kinderen. Hij stelt ook dat hij een arbeidsovereenkomst heeft ondertekend op 04.11.2019 en dat hij tevens een werkloosheidsuitkering geniet. Hij stelt dat hij een financiële en affectieve band heeft met zijn kinderen en de Belgische Staat zou dit onvoldoende onderzocht hebben.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Er kan alleen maar vastgesteld worden dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Het verblijf van meer dan drie maanden van de verzoeker in functie van zijn minderjarig Belgisch kind werd beëindigd op grond van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, nu de situatie van de verzoeker totaal is gewijzigd: er is geen gezamenlijke vestiging meer met de referentiepersoon en er zijn geen elementen gekend die zich tegen een beëindiging van dit verblijfsrecht verzetten.

Voorts wordt erop gewezen dat om regelmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf de verzoeker op 10 april 2019 werd verzocht zijn individuele situatie toe te lichten, dat de verzoeker verschillende documenten heeft voorgelegd doch dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij onder de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet valt.

De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd, zowel in feite als in rechte en een schending van de formele motiveringsplicht kan dan ook niet aan de orde zijn.

Bij de beoordeling van de materiële motivering is het vaste rechtspraak dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 42quater van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon en er wordt vervolgens onderzocht of de verzoeker voldoet aan één van de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater van de vreemdelingenwet die een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat.

Verzoeker betwist dat hij niet onder de uitzonderingen valt van artikel 42quater, § 4, 2° en 3° van de vreemdelingenwet.

Hij stelt dat er op 25.10.2019 een akkoord werd gesloten met de ex-partner over een onderhoudsbijdrage en over een verblijfsregeling en hij meent op basis van de deze documenten aan te tonen dat hij wel voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden.

Diengaangaande moet opgemerkt worden dat verzoeker per schrijven van 27.03.2019 werd uitgenodigd om zijn individuele situatie toe te lichten, en daarbij werd aan verzoeker ook uitdrukkelijk medegedeeld wat volgt: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart".

De documenten die thans bij het verzoekschrift worden gevoegd, werden evenwel nooit eerder medegedeeld aan de verwerende partij.

De stukken die wel werden voorgelegd konden de aanwezigheid van affectieve en/of financiële banden niet aantonen met zijn minderjarig kind en hij toonde daarbij niet aan dat hij over een recht van bewaring of over een omgangsrecht beschikt met zijn kind.

Het is inderdaad niet kennelijk onredelijk om te oordelen, over de voorgelegde documenten, als volgt:

☐ *"Uit de uittreksels ter staving van de financiële banden kan niet besloten worden dat dit daadwerkelijk om onderhoudsgeld gaat voor betrokkenes kinderen dat wordt gestort aan de moeder van de kinderen: het geld werd op drie verschillende rekeningen gestort, en het is niet duidelijk wie houder is van de rekeningen."*

☐ *"De loutere mededelingen die moeten doen vermoeden dat het om onderhoudsbijdragen gaat, betreffen een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten."*

☐ *"Ter staving van de affectieve band werd zelfs helemaal niets voorgelegd, behalve de verklaring op eer van betrokkene zelf. Of er daadwerkelijk sprake is van een affectieve band die wordt onderhouden, kan dus niet worden vastgesteld. Indien betrokkene daadwerkelijk mee voor zijn kinderen instaat op financiële en affectieve wijze en de gezinshereniging inmiddels nog gegrond zou zijn, zou toch kunnen verondersteld worden dat betrokkene inmiddels na meer dan twee jaar niet meer gezamenlijk gevestigd geweest te zijn en na bijna een jaar na betekening van het socioeconomisch onderzoek, meer zou kunnen voorleggen dan een getypte brief die werd ondertekend."*

Er kan aan het bestuur bezwaarlijk worden verweten geen rekening te houden met de stukken die thans bij het verzoekschrift een eerste keer worden bijgebracht, aangezien deze stukken niet tijdig werden voorgelegd aan de verwerende partij.

Verzoeker heeft nagelaten de nodige stukken tijdig in te dienen terwijl hij daartoe uitdrukkelijk werd verzocht. De stukken die verzoeker thans voor het eerst aan zijn verzoekschrift toevoegt kunnen niet weerhouden worden in de beoordeling van de bestreden beslissing.

De wettigheid van een beslissing dient immers beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Verzoeker weerlegt met zijn betoog niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet aantoonde dat er sprake is van een daadwerkelijke effectief beleefde gezinsband met zijn kind.

Verzoeker toont niet aan dat het standpunt van de gemachtigde over de aanwezigheid van een gezinsband, op basis van de gegevens zoals deze hem kenbaar waren gemaakt op het moment van de bestreden beslissing, op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze is tot stand gekomen of in strijd is met artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet. De schending van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd wordt wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon op basis van wie het verblijf werd verkregen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker voert aan dat hij twee minderjarige kinderen heeft, dat hij in antwoord op de brief ontvangen op 10 april 2019 verschillende documenten heeft aangebracht op 10 juli 2019 om de situatie uiteen te zetten. Verzoeker heeft met zijn ex-echtgenote een overeenkomst aangegaan tot vaststelling van de onderhoudsbijdrage en verblijfsregeling van de minderjarige kinderen, dit slechts op 25 oktober 2019. Alle documenten die hij in zijn bezit had op 10 juli 2019 heeft hij bezorgd en hij kan momenteel ook het akkoord van 25 oktober 2019 bezorgen. Verzoeker meent dat dit aantoont dat er wel degelijk voldoende elementen zijn die de affectieve en financiële band van verzoeker met zijn kinderen aantonen. Inzake de bestaansmiddelen informeert verzoeker dat hij op 4 november 2019 een arbeidsovereenkomst heeft ondertekend voor deeltijdse arbeid en een werkloosheidsuitkering ontvangt, zodat hij inkomsten heeft om zijn kinderen op te voeden.

2.3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 42^{quater}, § 4, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar(2) na de erkenning van hun recht op verblijf(1) een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° (...)

6° (...)

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoeker meent dat de uitzonderingsbepaling van artikel 42^{quater}, § 4, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet op hem van toepassing is:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° (...)

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste

lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° (...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 april 2019 kennis kreeg van de brief waarbij hij uitgenodigd werd om in het kader van een socio-economisch onderzoek documenten voor te leggen, dat hij op 10 juli 2019 een stukkenbundel indiende en dat de bestreden beslissing werd genomen op 17 januari 2020.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat met de voorgelegde stukken rekening werd gehouden, maar dat de gemachtigde oordeelt dat de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is, de uitzonderingsgronden van artikel 42quater, § 4, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet evenmin, dat de situatie van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is, dat inzake de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde niet duidelijk is waarvan verzoeker heden leeft, dat verzoeker geen bewijsstukken voorlegde van humanitaire elementen, dat stukken inzake de sociale en culturele integratie weinig geloofwaardig zijn en dat inzake het gezinsleven geen elementen worden voorgelegd inzake omgangsrecht met de kinderen, dat de relatie met de moeder voorbij is en dat een kortstondige nieuwe relatie geen beletsel kan vormen voor het nemen van de beslissing.

2.3.4. Verzoeker uit enkel kritiek inzake de niet toepassing van de uitzonderingsgronden van artikel 42quater, § 4, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, de bestaansmiddelenvereiste en het omgangsrecht met de kinderen.

Het motief inzake de uitzonderingsgronden van artikel 42quater, § 4, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° zijn niet van toepassing. In het socioeconomisch onderzoek dat aan betrokkene werd betekend, werd gevraagd om stukken waaruit blijkt dat betrokkene een financiële en affectieve band met zijn Nederlandse kinderen heeft behouden sinds hij niet meer op hetzelfde adres woont als de kinderen, en dat daarbij concreet gedacht wordt aan het voorleggen van het bewijs dat hij de bewaring over de kinderen heeft of er bezoekrecht is afgesproken en het bewijs dat dit concreet wordt uitgevoerd, alsook het bewijs dat u mee financieel instaat voor de kinderen.

Betrokkene toont niet aan over omgangsrecht met zijn kinderen te beschikken, desgevallend bij overeenkomst tussen beide ouders dan wel bij gerechtelijke beslissing toegewezen.

Evenmin toont hij aan zowel financiële als affectieve banden te onderhouden met de referentiepersoon sinds hij niet meer op het zelfde adres woont, meer bepaald sinds 06.03.2017. Hieruit zou het mee zorg dragen voor immers ook nog kunnen worden afgeleid. Uit de uittreksels ter staving van de financiële banden kan niet besloten worden dat dit daadwerkelijk om onderhoudsgeld gaat voor betrokkenes kinderen dat wordt gestort aan de moeder van de kinderen: het geld werd op drie verschillende rekeningen gestort, en het is niet duidelijk wie houder is van de rekeningen. De loutere mededelingen die moeten doen vermoeden dat het om onderhoudsbijdragen gaat, betreffen een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De rekeninguittreksels kunnen slechts als begin van bewijs worden aangenomen, er werden verder geen verifieerbare stukken voorgelegd ter staving van het verklaarde.

Ter staving van de affectieve band werd zelfs helemaal niets voorgelegd, behalve de verklaring op eer van betrokkene zelf. Of er daadwerkelijk sprake is van een affectieve band die wordt onderhouden, kan dus niet worden vastgesteld. Indien betrokkene daadwerkelijk mee voor zijn kinderen instaat op financiële en affectieve wijze en de gezinshereniging inmiddels nog gegrond zou zijn, zou toch kunnen verondersteld worden dat betrokkene inmiddels na meer dan twee jaar niet meer gezamenlijk gevestigd

geweest te zijn en na bijna een jaar na betekening van het socio-economisch onderzoek, meer zou kunnen voorleggen dan een getypte brief die werd ondertekend. Er dient bijgevolg geconcludeerd te worden dat op basis van de stukken in het administratieve dossier niet kan worden besloten dat betrokkene daadwerkelijk een financiële en affectieve band met zijn kinderen onderhoudt in die zin dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband van de kinderen ten opzichte van betrokkene."

Deze vaststellingen steunen op de stukken van het administratief dossier, met name de stukken die verzoeker heeft voorgelegd op 10 juli 2019. In het middel stelt verzoeker dat hij op 25 oktober 2019 een overeenkomst heeft gesloten met de moeder van de kinderen over de onderhoudsbijdrage en de verblijfsregeling. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker de verwerende partij op de hoogte heeft gebracht van deze regeling van 25 oktober 2019. Verzoeker had dit nochtans wel kunnen doen, gezien de bestreden beslissing genomen werd op 19 januari 2020. De brief die aan verzoeker werd ter kennis gebracht op 10 april 2019, vermeldt wel dat *"binnen de maand na kennisname van deze brief"* bewijzen moeten worden voorgelegd, maar vermeldt ook *"Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart"*.

In casu werd een regeling overeengekomen inzake de kinderen op 25 oktober 2019, dit betreft een relevante wijziging die verzoeker had kunnen doorgeven aan de verwerende partij vooraleer de beslissing werd genomen op 19 januari 2020. Verzoeker heeft dit echter niet gedaan zodat de verwerende partij hiervan niet op de hoogte was. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De motieven in dit verband steunen bijgevolg op een correcte feitenvinding en dit geldt ook voor de motieven inzake het gezinsleven van verzoeker: voor het nemen van de bestreden beslissing legde hij immers niets voor met betrekking tot het omgangsrecht met zijn kinderen.

Inzake de bestaansmiddelenvereiste wordt het volgende gemotiveerd:

"Voor wat de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde betreft, dient opgemerkt te worden dat niet duidelijk is waar betrokkene heden van leeft. Er werd een stuk voorgelegd waaruit blijkt dat hij tot september 2019 kon genieten van een uitkering ten gevolge van arbeidsongeschiktheid. Het is niet duidelijk of deze ongeschiktheid werd verlengd dan wel over welke bestaansmiddelen betrokkene heden kan beschikken. Voor zover betrokkene heden zou tewerkgesteld zijn of over andere bestaansmiddelen zou beschikken, kan gesteld worden dat ook enkel dit niet afdoende is om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde, betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is."

Verzoeker voert nu voor het eerst aan dat hij op 4 november 2019 een arbeidsovereenkomst voor deeltijdse arbeid heeft ondertekend en een werkloosheidsuitkering ontvangt. Ook hierover moet worden gesteld dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker de verwerende partij op de hoogte heeft gebracht van deze arbeidsovereenkomst en werkloosheidsuitkering. Verzoeker had dit nochtans wel kunnen doen, gezien de bestreden beslissing genomen werd op 19 januari 2020. De brief die aan verzoeker werd ter kennis gebracht op 10 april 2019, vermeldt wel dat *"binnen de maand na kennisname van deze brief"* bewijzen moeten worden voorgelegd, maar vermeldt ook *"Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart"*.

Ook dit betreft een relevante wijziging die verzoeker had kunnen doorgeven aan de verwerende partij vooraleer de beslissing werd genomen op 19 januari 2020. Verzoeker heeft dit echter niet gedaan zodat de verwerende partij hiervan niet op de hoogte was. Er wordt herhaald dat de wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De motieven in dit verband steunen bijgevolg op een correcte feitenvinding.

2.3.5. De motieven van de bestreden beslissing steunen op een correcte feitenvinding en zijn niet kennelijk onredelijk. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het

zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 42^{quater}, § 4, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET